

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoCsp/15/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816208930
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8816208930.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovalovej v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., Michalská 18, 815 63 Bratislava, IČO: 36 854 140, právne zastúpený Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners s.r.o., so sídlom Prievozská 4/B, Bratislava 821 09, IČO: 47 239 921, proti žalovanému: J. N., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom P. XXX/XXX, XXX XX H. E., o zaplatenie sumy 879,70 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 4Csp/184/2016-104 zo dňa 17.júna 2019 takto jednohlasne

rozhodol:

Odmieťa odvolanie.

Žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi úroky v sume 133,10 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 133,10 eur od 01.10.2016 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 34% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom I. inštancie v samostatnom uznesení.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2.993,12 eur, spolu s úrokom vo výške 369,20 eur, spolu s úrokom vo výške 11,90 % ročne zo sumy 2.620,18 eur od 01. 10. 2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.181,80 eur od 01. 10. 2016 do zaplatenia a náhrady trov konania. Podanie žaloby odôvodnil tým, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 14. 10. 2005 Zmluvu o bežnom účte a balíku produktov a služieb B. E.. Na základe zmluvy o bežnom účte sa žalobca zaviazal zriadiť a viesť pre žalovaného bežný účet. Dňa 12. 03. 2014 uzatvorili, v súlade s § 497 a nasl. zákona 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch, Zmluvu o B. spotrebiteľskom úvere. Neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy boli tiež Obchodné podmienky pre B. spotrebiteľské úvery. Predmetom zmluvy bol záväzok žalobcu poskytnúť za splnenia dohodnutých podmienok peňažné prostriedky na čerpanie do výšky úverového limitu dohodnutého zmluvnými stranami na sumu 3000 eur. Rozsudkom zo dňa 13.06.2017 súd vo veci rozhodol, a to tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.113,42 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 2.113,42 € od 26.7.2015 do zaplatenia, a to všetko mu súd povoľuje uhradiť v mesačných splátkach po 100,- €, splatných vždy každého 30-teho

dňa toho ktorého mesiaca k rukám žalobcu, začínajúc právoplatnosťou tohto rozsudku, pod následkami straty výhody splátok. V prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcu zamietol. O trovách rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 50%.

3. Po podaní odvolania zo strany žalobcu Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 21.01.2019, č.k. 8Co/20/2018-81 rozhodol tak, že zrušil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z odôvodnenia citovaného uznesenia krajského súdu vyplýva, že súd prvej inštancie založil svoj záver o bezúročnosti úveru na konštatovaní, že úrok dohodnutý v Zmluve o úvere vo výške 11,90 % prevyšuje priemernú úrokovú mieru z úverov poskytovaných v tomto období bankami a teda dohoda o výške úrokov je absolútne neplatná nakoľko sa prieči dobrým mravom. Súd prvej inštancie mal za to, že priemerná úroková miera z úverov poskytovaných v rozhodnom období bankami je 10,43 % ročne. Z obsahu napadnutého rozsudku však nijakým spôsobom nevyplýva, prečo súd prvej inštancie považoval za rozhodný práve údaj 10,43 % ročne. Z obsahu napadnutého rozsudku tiež nevyplýva, prečo úroková sadzba 11,90 % ročne sa v porovnaní so sadzbou 10,43 % ročne prieči dobrým mravom a je neprimeraná. Podľa názoru odvolacieho súdu dospel súd prvej inštancie k nesprávnemu záveru, pokiaľ za priemernú úrokovú mieru z úverov poskytovaných v rozhodnom období bankami považoval údaj 10,43 %.

4. Súd prvej inštancie na základe uvedeného v časti, ktorá ostala predmetom konania opätovne rozhodol. Žalobca pôvodne požadoval sumu 2993,12 eur, 368,20 eur ako úroky, úrok vo výške 11,90% ročne zo sumy 2620,18 eur od 01.10.2016 do zaplataenia a úroky z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 3181,80 eur od 01.10.2016 do zaplataenia. Prvým rozhodnutím bola priznaná suma 2.113,42 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 2.113,42 € od 26.7.2015 do zaplataenia, táto napadnutá odvolaním nebola. Predmetom konania tak ostal nárok na zaplataenie sumy 879,70 eur na istine (rozdiel medzi žiadanou a priznanou sumou istiny), úroky 368,20 eur, úrok vo výške 11,90% ročne zo sumy 2620,18 eur od 01.10.2016 do zaplataenia a úrok z omeškania zo sumy 1068,38 eur od 1.10.2016 do zaplataenia.

5. Súd opätovne vykonal dokazovanie výsluchom žalovaného, oboznámením sa so žalobným návrhom a jeho prílohami - zmluvou o bežnom účte a balíku produktov, zmluvou o spotrebiteľskom úvere, Obchodnými podmienkami pre B. spotrebiteľské úvery, výpisom z účtu, poslednou výzvou na úhradu pohľadávky s doručenkou, oznámením o zosplatení úveru s doručenkou, prehľadom splátok, písomnými vyjadreniami žalobcu a zistil nasledovný skutkový stav. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná. Súd mal v danej právnej veci za preukázané, že žalobca na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 3000 eur, ktoré sa žalovaný zaviazal žalobcovi vrátiť v lehote do 25. 03. 2020. Žalobca tieto finančné prostriedky žalovanému reálne poskytol, čo vyplýva z výpisu predloženého žalobcom, avšak žalobcovi ich v stanovenej lehote nevrátil. Čo sa týka žalobcom uplatneného zmluvného úroku vyčísleného, tento nárok považoval súd za dôvodný. Úroková sadzba bola v zmluve uvedená vo výške 11,90 %, Úver bol podľa obsahu zmluvy poskytnutý na dobu 6 rokov. Na internetovej stránke NBS súd preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou nad 6 rokov v rozhodnom období činil úrok v bankách pri spotrebiteľskom úvere podľa názoru KS pri zohľadnení Krajským súdom uvedenej tabuľky bol úrok v rozhodnom období 12,92 % ročne. Krajský súd uviedol, že dohoda o úrokoch nie je absolútne neplatná. Po preskúmaní veci súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná čo do nezaplataenej istiny a úrokov do dňa zosplataenia.

Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná. Súd v zmysle uvedeného preto celú zmluvu posudzoval ako zmluvu spotrebiteľskú. Súd mal v danej právnej veci za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným ako dlžníkom došlo k uzavretiu zmluvy o úvere dňa 12.03.2014. Zo zmluvy vyplýva, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 3000 eur. Podľa čl. I bola dohodnutá úroková sadzba vo výške 11,90 %. Ročná percentuálna miera nákladov bola 16,04% ročne. Priemerná RPMN bola 18,87%. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v 72 mesačných splátkach, práva bola splatná dňa 25.04.2014 a posledná dňa 25.03.2010. Z oznámenia o zosplatnení zo dňa 26.07.2015 vyplýva, že žalobca z dôvodu omeškania žalovaného s plnením záväzkov vyhlásil celú pohľadávku za splatnú ku dňu 25.07.2014. Z listín a vyjadrení vyplýva, že žalovaný uhradil sumu 886,58 eur. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré žalobca uviedol v žalobe a vo vyjadreniach. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu v ktorom spočíva na účastníkovi konania. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom konania. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť účastníka za výsledkom konania, ktorý závisí od zistených a vykonaných dôkazov. Žalobca v konaní požadoval sumu 2993,12 eur, 368,20 eur ako úroky, úrok vo výške 11,90% ročne zo sumy 2620,18 eur od 01.10.2016 do zaplatenia a úroky z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 3181,80 eur od 01.10.2016 do zaplatenia. Z obsahu žaloby vyplýva, že suma 2.993,12 eur má pozostávať zo sumy 2620,18 eur - istiny, sumy 133,10 eur - úroku do zosplatnenia, sumy 179,52 eur - úroku z omeškania do 30.09.2016 a sumy 60,32 eur - poplatky. Vo svojom vyjadrení žalobca uviedol čo vyplýva z listín, že prednostne započítaval úhrady žalovaného na úroky a poplatky, na istinu vlastne započítal len sumu 6,88 eur. Súd poukazuje, že ak nejaké zmluvné dojednania umožňovali žalobcovi použiť splátku aj na iný účel ako na splatenie istiny, a to bez ohľadu na vôľu druhej zmluvnej strany, ako aj dojednania, ktoré umožňovali požadovať vyššie uvedené sumy, sú neprijateľnými zmluvnými dojednania. Uvedené ustanovenia nie sú individuálne dojednané a žalovaný nemal možnosť ovplyvniť ich obsah a znenie. Žalovaný ako spotrebiteľ si ich individuálne nedojednal a s najväčšou istotou možno konštatovať, že ani nemal možnosť znenie zmluvných dojednaní ovplyvniť. Ak chcel úver musel znenie obchodných podmienok akceptovať alebo nie. To sa v predmetnej veci aj stalo. Uvedené ustanovenia zmluvy majú za následok založenie nevyváženého vzťahu veriteľa a dlžníka v otázkach plnenia dlhu spotrebiteľa. Nevyváženosť iba podčiarkuje skutočnosť, že vzťah sa v otázke plnenia stáva pre spotrebiteľa netransparentným a konanie dodávateľa v niektorých prípadoch až nepredvídateľným. Spotrebiteľ má pritom oprávnený záujem na prednostnom splnení istiny. Takéto zmluvne podmienky vo svojej podstate na škodu spotrebiteľa na jednej strane spôsobuje nerešpektovanie vôle spotrebiteľa a jeho oprávnených záujmov a na strane druhej umožňuje dodávateľovi bezvýhradne presadiť jeho ekonomické záujmy v zmluvnom vzťahu, zakladá tým nielen nerovnováhu, ale až hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 OZ). Ide o zjavný rozpor s dobrými mravmi. Ako uviedol Ústavný súd SR: „Pokiaľ je však zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória u prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa priechi dobrým mravom.“ (Uznesenie Ústavného súdu SR z 24.2.2011, IV.ÚS 55/201-19). Dôležitým rozhodnutím je rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Océano Grupo Editorial SA a Rocío Murciano Quintero (C-240/98) a medzi Salvat Editores SA a José M. Sánchez Alcón Prades a spol., spojené prípady C-240/98 a C-244/98, z ktorého je zrejma aj obligatornosť zásahu súdu proti nekalej podmienke: „Cieľ Článku 6 Smernice, ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nečestné podmienky nie sú pre spotrebiteľa zaväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nečestnej povahe takých podmienok. V sporoch, kde zahrnuté sumy sú často

obmedzené, môžu byť právnické poplatky vyššie než vložená čiastka, čo môže spotrebiteľa odradiť, aby napadol použitie nečestnej podmienky. V počte členských štátov procedurálne predpisy umožňujú jednotlivcom brániť sa v takých konaniach a je reálne riziko, že spotrebiteľ kvôli neznalosti práva nespochybní podmienku prednesenú proti nemu. Z toho vyplýva, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť podmienky tohto druhu na svoj vlastný návrh“. Na základe uvedeného preto má súd za to, že dlh žalovaného na istine je 2.113,42 eur a nie 2.620,18 eur, ako to žalobca žiadal. Túto sumu 2.113,42 eur už súd žalobcovi právoplatne priznal a preto už predmetom konania nie je. Predmetom konania podľa záverečného petitu žaloby zo sumy 2993,12 eur ostala suma 506,76 eur ako zvyšok istiny a ešte suma úrokov 368,20 eur. Keďže súd už žalobcovi dlžnú istinu priznal a započítanie úhrad žalovaného žalobcom na úroky a poplatky považoval za nedôvodný, nárok žalobcu na zaplatarenie sumy 506,76 eur ako zvyšok istiny (žiadal ju v sume 2620,18 eur) ako nedôvodný zamietol.

6. Súd sa ďalej zaoberal nárokom žalobcu na zaplatarenie úrokov. Žalobca vyčíslil úroky na sumu 368,20 eur. Podľa žaloby úroky v sume 368,20 eur sú zmluvnými úrokmi za obdobie od 26.07.2015 do 30.09.2016, t.j. za obdobie po zosplatnení úveru. Tento nárok považoval súd za nedôvodný a zamietol ho. Súd, ako je to nižšie uvedené považuje požadovanie úrokov po zosplatnení úveru za nedôvodné. Suma úrokov do dňa 25.07.2015, t.j. do dňa zosplatnenia bola žalobcom vyčíslená na sumu 133,10 eur a túto podľa obsahu žaloby žiadal a zahrnul ju do sumy 2.993,12 eur. Voči tomuto nároku na úroky do zosplatnenia súd nemal žiadne výhrady, tieto úroky žalobcovia ako veriteľovi patria a preto mu ich súd priznal. Zvyšok nároku žalobcu na úroky, t.j. v sume 368,20 eur po zosplatnení úveru považoval z uvedených dôvodov za nedôvodný a zamietol ho. Ako bolo preukázané, v predmetnom právnom vzťahu došlo k zosplatneniu úveru listom zo dňa zo dňa 26.07.2015. Súd je toho názoru, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, resp. všetkých jeho splátok a od splatnosti je potom dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/143/1998). V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobilo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Tieto úroky od poskytnutia do doby zosplatnenia súd žalobcovi priznal. Preto aj nárok žalobcu, čo sa týka úrokov vo výške 11,90% ročne zo sumy 2620,18 eur od 01.10.2016 do zaplatarenia považoval za nedôvodný už z vyššie uvedených dôvodov a preto žalobu aj v tejto časti úrokov ako nedôvodnú zamietol. Predmetom konania ostal ešte nárok na zaplatarenie poplatkov v sume 60,32 eur. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré žalobca uviedol v žalobe a vo vyjadreniach. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom spočíva na strane sporu. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou sporu. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť účastníka za výsledkom konania, ktorý závisí od zistených a vykonaných dôkazov. Ohľadom žiadaných poplatkov súd považoval túto časť žaloby za nedôvodnú aj z tohto titulu, že žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Nepreukázal súdu o aké poplatky ide, podľa čoho ich účtov, z akých dôvodov a nepreukázal ani ich výšku. To, že sú tieto poplatky zahrnuté vo výpise ešte nepreukazuje ich dôvodnosť a správnosť. Žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Súd poukazuje, že v danej veci bolo preukázané, že došlo k predčasnemu ukončeniu zmluvy výzvou zo dňa 26.07.2015. Žalobca si ešte uplatnil úroky z omeškania vo výške 5,052% ročne zo sumy 3.181,80 eur od 01.10.2016 do zaplatarenia a čiastočne ako vyčíslené v sume 179,52 do 30.09.2016. Súd mal za to, že v dôsledku vyhlásenia mim. splatnosti sa žalobca dostal do omeškania s úhradou zvyšnej dlžnej sumy istiny a úrokov vyššie uvedených. Preto žalobcovi vznikol nárok na úroky z omeškania v zmysle citovaných zákonných ustanovení a zo sumy 133,10 eur. Úroky z omeškania zo sumy istiny už boli priznané. Žalobca požadoval úroky z omeškania čiastočne vyčíslené a od 01.10.2016 bez vyčíslenia. Keďže bolo preukázané, že žalovaný sa dostal do omeškania aj s úhradou úrokov, súd priznal žalobcovi úroky z omeškania zo sumy 133,10 eur od 01.10.2016 do zaplatarenia, t. j. odo dňa od kedy ich žiadal a zvyšok nároku žalobcu na úroky z omeškania ako nedôvodný zamietol vrátane vyčíslených úrokov z omeškania. Ak nie je dôvodná istina, nie je dôvodný ani nárok na úroky z omeškania z nej. Čo sa týka vyčísleného úroku z omeškania súd poukazuje, že tento nárok je nedôvodný, žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom jeho vypočítania a ako je to zrejmé, vypočítaval ich z vyššej sumy než z akej by mal. Pokiaľ sa týka povolenia splátok, žalovaný sa na opakované pojednávanie nedostavil a neuviedol, či trvá na svojej žiadosti o povolenie splátok a ani oznámil, či došlo alebo nedošlo k zmene jeho majetkových pomerov, preto súd pri jeho rozhodnutí jeho žiadosti o splátky nevyhovel.

7. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že súd žalobe vyhovel čiastočne. Po prepočte bol úspešnejší vlastne žalobca vo výške 67%, žalovaný bol úspešný vo výške 33%, a preto má žalobca nárok na náhradu pomerných trov konania v pomere svojho úspechu 34% (67%-33%) a preto má nárok na náhradu pomerných trov konania vo výške 34%.

8. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. V odôvodnení svojho odvolania uviedol, že v súčasnej dobe je dlhodobo práceneschopný a jeho mesačný príjem predstavuje sumu 225,- eur. Táto suma mu neumožňuje splácať dlžnú sumu ani v mesačných splátkach 100,- eur tak, ako bolo uvedené v rozsudku zo dňa 13.06.2017, nie to uhradiť celú dlžnú sumu naraz, nakoľko aj po zaplatení čo len mesačnej splátky mu nezostane ani životné minimum na zaistenie výživy a ostatných potrieb.

9. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 31. júla 2019 sp.zn. 4Csp/184/2016-114 vyzval žalovaného, aby v lehote do 10 dní od doručenia tohto uznesenia, pod následkami odmietnutia odvolania, doplnil svoje písomné podanie zo dňa 25.06.2019 vo veci samej označené ako „Odvolanie voči rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou“ v zmysle § 363 a § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku a to: v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

10. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že nepopiera nepriaznivú finančnú situáciu žalovaného, ale má za to, že táto nepredstavuje dôvod podľa § 363 a § 365 C.sp., ktorý by odôvodňoval podanie odvolania. Žalovaný bol v konaní pasívny a nedostavil sa na vytýčené pojednávanie, pričom súdu ani nezrejmal, či bude žiadať splácanie dluhu v splátkach. Žalovaný preto sám zapríčinil vzniknutú situáciu, keď je povinný zaplatiť dlžnú sumu jednorazovo. Žalobca zdôraznil, že žalovaný v podanom odvolaní nenamieta dôvodnosť nároku žalobcu, ale len uvádza, že nemá peňažné prostriedky. V tejto súvislosti žalobca dal do pozornosti, že príslušné právne predpisy bránia žalobcovi výkon rozhodnutia nad zákonom vymedzený rozsah a neobstojí preto argumentácia žalovaného, že mu nezostane ani suma životného minima, keď žalovanému v prípade exekučného konania zostane zákonom presne stanovená suma. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania.

11. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

12. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie je potrebné odmietnuť.

13. Podľa § 386 písm. d) C.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vadu odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

14. Podľa § 365 odsek 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa odseku 2 odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa odseku 3 odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

15. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný na výzvu súdu prvej inštancie nedoplnil svoje podanie označené ako odvolanie a neuviedol v akom rozsahu sa napáda rozsudok súdu prvej inštancie, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa doručenky na č.l. XXX vyplýva, že si listinnú zásielku súdu prvej inštancie neprevzal. Taktiež nereagoval a neprevzal si ani vyjadrenie žalobcu k podanému odvolaniu.

16. Súd prvej inštancie už v odôvodnení svojho rozhodnutia v bode 77 uviedol, že „Pokiaľ sa týka povolenia splátok, žalovaný sa na opakované pojednávanie nedostavil a neuviedol, či trvá na svojej žiadosti o povolenie splátok a ani oznámil, či došlo alebo nedošlo k zmene jeho majetkových pomerov, preto súd pri jeho rozhodnutí jeho žiadosti o splátky nevyhovel.“

17. Pokiaľ odvolateľ napriek výzve súdu prvej inštancie vady odvolania neodstráni a pre tieto nedostatky nie je možné v odvolacom konaní pokračovať, je to dôvod na odmietnutie odvolania. Odvolanie žalovaného odvolací súd posudzoval v súlade s Čl. 11 odsek 1 C.s.p., teda v súlade so zásadou bezformálnosti, podľa obsahu podania. Avšak uvedené tvrdenie žalovaného nie je možné subsumovať pod niektorý z odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 odsek 1 C.s.p. ani s prihliadnutím na Čl. 11 odsek 1 základných princípov C.s.p.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd odmietol odvolanie v tejto veci v súlade s § 386 písm. d) C.s.p., pretože žalovaným podané odvolanie nemá náležitosti podľa § 363 C.s.p. a pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

19. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 odsek 1 tak, že žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).